Pich i Pon nomenat cavaller del Mèrit Naval...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ja és de cavalleria de Marina

Any IV - Núm. 169 | Barcelona, 5 de setembre de 1934 | Preu: 20 cèntims

—*Per què la hi han donat, a En Pich, la Creu del Mèrit Naval?*

—*Deu ésser per les vegades que ha ficat els peus a la galleda.*

Ha existit mai Pita Romero?

En els cercles oficials de Madrid ha produït profunda impressió la circulació d'un greu rumor que a cada hora que passa agafa, malhauradament, més consistència. Es tracta de l'existència del senyor Pita Romero.

A dir veritat, hom comença a creure, i no pas sense fonament, que el senyor Pita Romero no ha existit mai. Aquesta espècie, que ja va començar a córrer quan va ésser nomenat per primera vegada un ministre d'aquest nom, ha estat presa en franca consideració després de les suposades gestions del fantasmagòric personatge al Vaticà.

Telegrames arribats de Roma, deixen entendre, a través de la solemnitat de la prosa vaticana, que allà no ha estat vist mai tal Pita ni tal Romero. Un cardenal castellà ha manifestat sense embuts que ell estava cansat de veure *romeros* però que no havia sotjat cap Pita.

Previngut l'ambaixador interí espanyol al Quirinal pel govern de Madrid, ha tramès el següent telegrama:

Buscado inútilmente Romero Pita por todas partes stop lista objetos perdidos Vaticano sólo dan cuenta haberse encontrado tres solideos una mantilla un par calcetines Molfort's un niño recién nacido una caja de cerillas buen uso y cuatro bendiciones papales stop nada de Romero Pita stop prevenido Pío once en Castelgallofo hace el sonso stop un cura malagueño presentóse espontáneamente embajada y declaró que una hija suya había tenido un gato de ese nombre stop inútil suponer se trate excelentísimo ministro Estado soltero español stop.

Stop.

A Madrid ni enlloc d'Espanya es tenen tampoc notícies del tal Pita Romero. Descartada l'angoixosa possibilitat de que no fos ell el cadàver trobat fa dues setmanes a la platja de Badalona, hom desespera d'establir la personalitat del dissortat ministre.

A darrera hora, hom creu fermament que Pita Romero és un pseudònim que fa servir el senyor Samper per anar a les cases de cites.

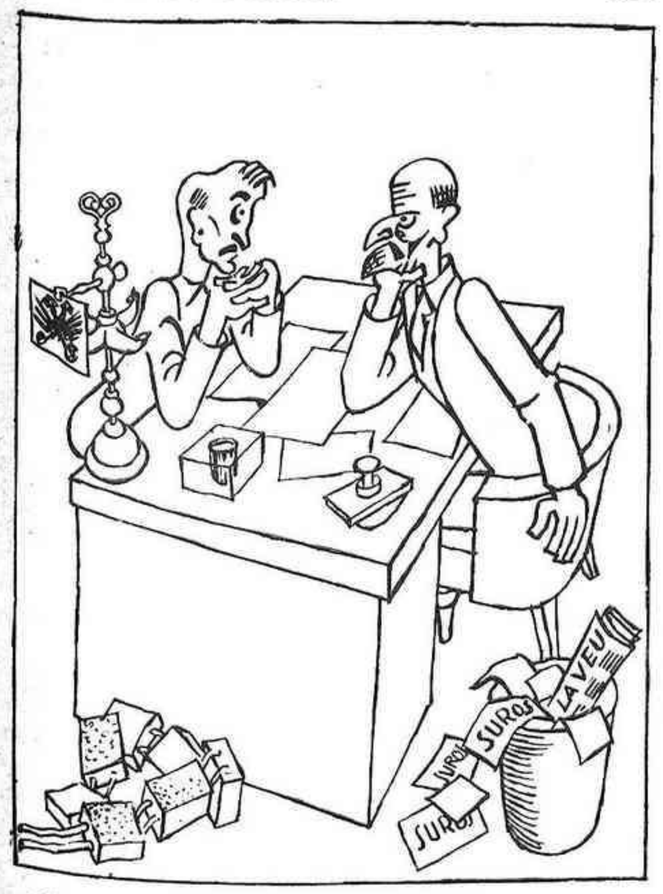

CAMBO-VENTOSA

—*Assemblea de Parlamentaris? Vaja! Ja tenen ganes d'ésser ministres.*

ARA TOCA ALS LERROUXISTES

La marxa de Càdiz dels Radicals sobre Barcelona

Primes a cada cantonada

El fracàs de la Lliga en l'afer de la Llei de Contractes de Conreu havia deixat les coses de Catalunya en una situació tal, que era evident que no podia continuar ni un dia més. Era precís, i ho era de tota precisió, prendre una resolució enèrgica, i, aprofitant el moment favorable en què a tots aquells esperits que podien ésser pacificats es mostraven disposats a pacificar per la seva banda Catalunya, el partit radical decidí portar a cap la pacificació pel seu compte.

Es per això que feia uns dies que es notava en la premsa radical una agitació ben significativa, ja que coïncidia amb la campanya menada per *El Debate*, *A B C*, *La Nación* i *Les Veus* (de Catalunya, del Vespre i del Diumenge, que poc a poc seran les *Mil Veus de Gualba* del difunt Xenius, traduïdes al català modern sota la raó social de *Les Mil Veus de Gualba, S. A.*), i abans que aquests diaris menessin una acció mancomunada, els radicals varen decidir fer-ho ells, que prou en saben, tot defensant els seus *fueros* i els seus interessos creats i per crear.

Aprofitant, doncs, l'Assemblea de Parlamentaris de Zumàrraga que entretenia els republicans, els radicals organitzaren per diumenge la seva marxa contra Catalunya, seguint el model de la que tanta fama i profit els proporcionà quan la conquista de Barcelona a començaments de segle.

Es per afavorir aquest simpàtic moviment que l'estat de prevenció es prorrogà tot sol.

Comencen les festes de la reconquista. - Arriba el senyor Rocha

Diumenge passat, dia assenyalat per començar les festes de la Reconquista Radical, començaren les festes de la Reconquista Radical. Al matí una nombrosa manifestació de radicals aclimatats, barrejats amb una menys nombrosa encara que igualment aprofitada de gènere del país, es dirigí, amb banderes, banderins i estendards, tots igualment radicals, a l'estació de França per on havia d'arribar de Madrid el ministre de Marina senyor Rocha (Juan José).

Com que havia d'arribar, i el senyor Rocha fa el que promet, arribà i no estranyà a ningú, perquè tothom ja estava acostumat a veure com el senyor Rocha arribava. Malgrat i això, uns soldats que hi havien anat expressament i per ordre, li reteren honors, que els radicals assistents a l'acte es repartiren desinteressadament i aplaudiren.

Mentre això succeïa es va saber que un altre ministre radical, el senyor Estadella, havia pres Igualada i això augmentà l'entusiasme de les forces radicals. El senyor Rocha, visiblement emocionat, plorava.

La manifestació es posa en marxa

Sortint de l'estació, la manifestació radical es posà en marxa. Al davant, naturalment, hi anava el senyor Rocha. El senyor Pich caminava al seu costat, també visiblement emocionat, i a cada moment li preguntava:

—Què em portes?

—*Ya lo verás, no seas impaciente*—li contestava el ministre amb aire paternal.

Així arribaren al port davant del vaixell brasiler *Almirant Saldanha*. El senyor Rocha entrà al vaixell als acords d'una *machicha*, mentre els canons etzibaven canonades com és llur obligació. Quan s'acabà el soroll i pogué parlar, dirigint-se al capità el saludà:

—¡*Vaya, vaya!* — va dir-li —. *Conque brasileños, ¿eh? No hay que preocuparse; de todo ha de haber en este mundo: nosotros somos radicales, ya ve usted. Y ahora*—continuà—*vamos a ver cómo estrechamos esos lazos, como me ha encargado el Gobierno.*

I, sense dir res més, anà recorreguent el vaixell, i nus que veia, nus que apretava. Finalment va apretar les bagues de les sabates del capità, el qual, molt agraït, li digué que no calia que apretés els nusos de les amarres, perquè fet i fet també els haurien de desfer per marxar.

La festa acabà amb un esplèndid lonx, i el senyor Rocha correspongué amb una participació de pesseta d'un número de la rifa que havia comprat al seu pas per Múrcia. Els comensals s'emportaren un bon record de la festa en forma de culleretes i altres objectes variats.

A la tarda

A la tarda varen tenir lloc als diferents centres de barriada les eleccions per al Comitè Ejecutivo del Partido, per tal que els radicals poguessin elegir els no radicals. Un cop feta l'elecció, al Club Republicano es corregiren les seves deficiències. La candidatura que sortí de les urnes provocà grans mostres d'entusiasme.

A la nit. - El Mèrit Naval per al senyor Pich

La festa més important de la diada, si no de la temporada, ja que la millor de totes ha d'ésser la de la Mercè a Madrid, fou diumenge la de la imposició de la Gran Creu del Mèrit Naval al senyor Pich i Pon en el local del Club Republicano del Passeig de Gràcia.

Des de primeres hores de la nit ja no es podia circular pels amplis salons de l'aristocràtic cercle. Per donar una lleu idea de l'animació que hi regnava, no podem fer altra cosa que reproduir alguns paràgrafs de la informació de *Renovación*, de l'acte en el qual el senyor Pich explicà la seva empescada de regalar una casa al senyor Lerroux. En aquella ocasió l'òrgan radical deia:

«*Brillante aspecto ofrecían el salón de actos y dependencias anexas al mismo, repletos de correligionarios de todo Cataluña, que acudían al conjuro de la palabra* Lerroux.»

Naturalment que diumenge passat els correligionaris no acudien com gallines a la paraula màgica «Lerroux! Lerroux!», sinó a la no menys màgica «Piquipón! Piquipon!»

«*Desde antes de las nueve empezaron a llegar Comisiones y Representaciones de todas las comarcas catalanas y Centros de Barcelona, siendo materialmente imposible el poder dar un paso por el amplio salón de actos y demás dependencias del Club Republicano, a pesar de la premura del tiempo para la convocatoria.*»

En el fons de la sala, presidida per una ampliació d'un retrat en el qual s'hi veu el senyor Lerroux dinant a casa el senyor Emiliano Iglesias, amb els tovallons lligats al coll, menjant-se un *pavo republicano*, hi havia una estrada, damunt la qual el senyor Pich hi havia fet collocar el seu històric sofà, en el qual aquesta vegada el prohom seia al costat del senyor Rocha. A baix, entre la multitud, persones que hi entenien asseguraven que el senyor Pich hi quedava bé amb totes les companyies, degut, principalment, al seu aire senyorívol.

A les deu en punt començà l'acte amb l'himne del senyor Pich i Pon, que, com tothom sap, és el «Pichi», cantat pel funcionari municipal jubilat senyor Lluís Calvo, amb acompanyament de bombo, que hi fa el Pon, que foren ovacionats (el «Pichi», el Pon, el senyor Pich i Pon i el senyor Lluís Calvo).

Tot seguit el radical ex-radical senyor Josep Samblancat llegí un fragment d'un article firmat per ell, parodiat del seu germà Angel, dedicat al senyor Lerroux i titulat *El odio a Lerroux. Insolencia y avillanamiento*, en el qual s'aludeix evidentment als rellevants mèrits i brillant història del senyor Pich i Pon en dir:

«*Acusan a Lerroux de que durante la dictadura no hizo nada por el advenimiento de la República.*

Semejante afirmación no puede hacerla nada más que un zolocho cualquiera o un malvado capaz de negar a su propia madre.

Lerroux, el verdadero caballero de la República, sufrió las iras del dictador, fué encarcelado como un vulgar delincuente (!) *y estuvo cerca de la muerte* (!!), *mientras que otros regentaban cargos de confianza de los dirigentes de las Uniones Patrióticas y halagaban a los alcaldes de la dictadura: mientras que otros que hoy quieren sentar cátedra de republicanos, copuleaban con los gobernadores civiles y capitanes generales del rey felón.*»

Acabada l'ovació que premià aquestes paraules, es féu el silenci i s'aixecà el senyor Rocha.

Parla el Ministre de Marina

—*Señoras y señores*—va començar, i després de saludar a uns i altres va seguir:

«*No hay para qué recordar los méritos y la historia de nuestro homenajeado. Una y otros son tan numerosos y variados que por donde los cogiéramos encontraríamos motivos de recompensa.*

«*Hoy, no obstante, no vamos a recompensar más que sus méritos navales con la Gran Cruz del Mérito Naval, como el nombre de los méritos ya indica.*

«*En el cargo de Subsecretario de la Marina Naval, digo Civil, mi amigo Pich, vuestro don Juan, ha contraído méritos civiles, digo navales, suficientes no para una cruz, sino para una cruz y una raya. El ha fomentado, gracias a su «Día Gráfico», la marina mercante, no vacilando en embarcarse en el «Ciudad de Cádiz» para contemplar de cerca los sufrimientos de sus suscriptores y vivir con ellos unas horas de angustia y fraternidad, recordando con ello aquellas meriendas fraternales organizadas por Nuestro Ilustre Caudillo, de las que salieron las acciones de la Casa del Pueblo y en las que se amasó el brillante porvenir de los hombres de nuestro glorioso partido.*

(*Acaba en la quarta pàgina*)

LES IDEES LLUMINOSES DEL SENYOR BOHIGUES

—*Veus?, amb aquest vaixell no m'hi embarcaria mai... Ha d'ésser una exposició constant!*

Crònica de vacances (1)

La millor cosa que es pot fer a l'estiu, és no fer res.

Per no fer res, és a dir, per a fer vacances, cal, però, fer moltes coses. Primer de tot, triar un poble, a la muntanya o al mar. Després, agafar el tren, el cotxe o l'autocar. Com a mitjà de locomoció, de totes maneres, recomanem el cotxe de l'amic.

I bé: ja sou a la platja.

Com a primera intenció, cal dissimular el color blanc de la ciutat. Tot allò de la pell de lliri i de les mans de marfil, ja fa anys que ha passat a la història.

Hi ha un procediment per a embrunir-se: és el no rentar-se, però hom el considera insuficient.

Aleshores, cal demanar l'ajut de la mare Naturalesa. La mare Naturalesa es presenta en forma d'un sol implacable que els gossos, els cavalls i totes les bèsties assenyades eviten curosament; però els homes, que són uns animals polítics, no hi estan d'acord i compren unes ampolletes d'oli que venen a les perfumeries i que costen un ull de la cara.

Cal posar-se de panxa al sol. i ben de matí, si pot ésser, perquè el repòs de les vacances consisteix sobretot en no poder-se llevar tard.

Mentre el ciutadà en vacances no ha aconseguit encara aquell color de pell que les circumstàncies exigeixen, farà bé de no moure's gaire de la seva cambra, perquè difícilment hom l'admetria en societat. Quan ja té — gràcies a Déu! — totes aquelles cremades i l'inici d'insolació, que són les condecoracions dels herois de la guerra de l'estiueig, aleshores li és permès sortir al carrer i participar a les joies de la colònia.

• • •

Després ve allò del canviar-se de roba. A ciutat, l'home mitjà, rarament canvia de trajo en tot el dia. A la platja, en canvi, com que és època de vacances i de repòs, cal canviar d'abillament almenys quatre vegades cada dia.

Suèters i camises de tots els colors van i vénen sense parar sobre la pell encetada de l'estiuejant.

Aquesta part és molt important. Hi ha joves que han perdut més d'un bon partit perquè només tenien tres samarretes de color.

• • •

Després de tot això, encara queda temps per avorrir-se.

• • •

Els estiuejants que aprofiten les vacances per cultivar les flors de l'esperit, solen endur-se'n molts llibres a fora.

No hi fa res que la quantitat i la qualitat de les obres sigui ex-

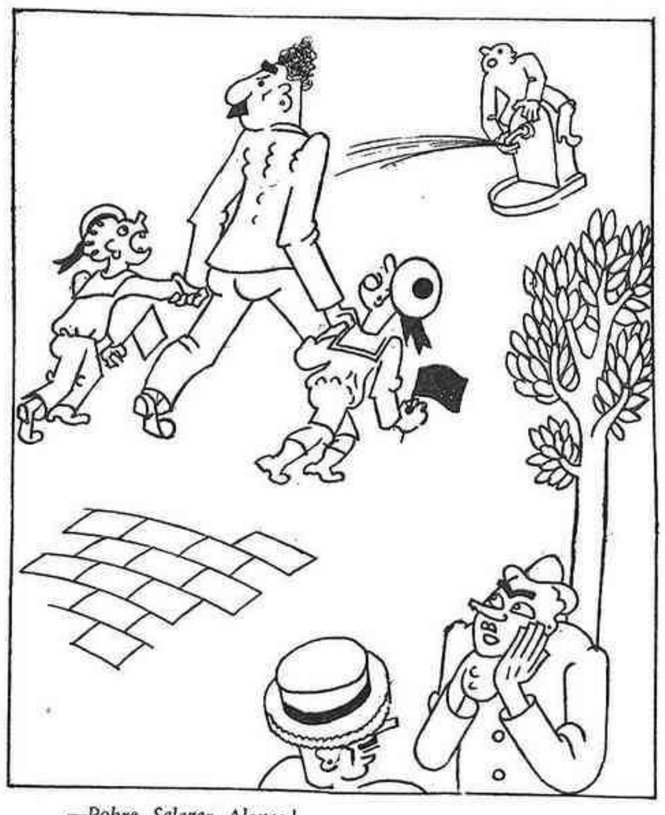

—*Pobre Salazar Alonso!...*

—*Què?*

—*Que qui amb quitxalla s'embolica...*

(c) Ministerio de Cultura 2006

traordinària. Al cap i a la fi, tampoc les heu de llegir.

Es enorme la quantitat de coses que poden no llegir-se durant les vacances.

• • •

Des de l'invent del «Flit», l'estiueig ha perdut una de les seves gràcies més típiques.

Ara, a fora, ja no trobeu aquelles mosques i mosquits que tant havien explotat els escriptors humoristes. Gràcies al «Flit», aquelles mosques i mosquits ja són morts.

Existeixen, solament, els seus fills.

• • •

No és pas forçós d'estiuejar a Sitges o a S'Agaró. Hom pot anar a altres indrets que són menys cars i igualment avorrits.

• • •

No és pas per descuit que hem deixat de parlar de l'estiueig a muntanya.

L'estiueig a muntanya no és ben bé estiueig. Es una excusa per poder enviar postals en les quals hom veu un prat que se suposa verd i tres vaques en actitud artística.

I després, ja s'ha acabat tot.

La muntanya, a l'estiu, és bonica, sobretot, perquè hom sap que pot deixar d'anar-hi i no li passa res (2).

---

(1) *Nota de la redacció d'estiu.* — La setmana passada ja vàrem dir quin era el nostre punt de vista respecte l'estiueig i les vacances. Un cop el número a la rotativa, i per recader urgent, vàrem rebre aquest article dels nostres redactors estiuejants, que també en tenim.

Que parlin els acusats.

(2) *Altra nota de la redacció d'estiu.* — Ho han llegit? Entre altres entreteniments estivals surten a relluir els que mencionàvem nosaltres:

(a) El cotxe de l'amic.
(b) L'avorriment desenfrenat.
(c) Les filles de les mosques...
(d) i... les postals!

Creiem, doncs, que queda en peu el nostre elogi de les vacances barcelonines.

I UN BE!...

Salazar Alonso empaita els menors.

• • •

Amb l'afer dels suros, Cambó s'ha arruinat.

• • •

Ho fa fet, com sempre, en benefici de Catalunya.

• • •

Doncs ha enriquit al capitalista català.

• • •

Ha protegit el crèdit.

• • •

Ha beneficiat la indústria.

• • •

I ha fet que el pobre propietari de terres sabés que podia collocar-els seus estalvis en accions industrials patrocinades pels genis de la Lliga.

• • •

Rovira i Virgili tornarà a fer sortir *La Nau*.

• • •

Vol oferir-la a Carles Bohigues perquè hi instal·li l'exposició flotant.

• • •

S'està organitzant la futura associació de creditors d'aquesta meravellosa exposició.

• • •

A *La Veu*, de la subscripció per a pagar la multa els han sobrat 40.000 duros.

• • •

Els invertiran en comprar suros.

• • •

Els menors no han de ficar-se en la política. El que han de fer és portar mitjons Molfort's.

• • •

El nostre dibuixant Guasp, ja ha tornat d'Egipte.

• • •

Ha marxat cap a Madrid, amb intenció d'estudiar els Velàzquez del Museo del Prado.

amb el cor 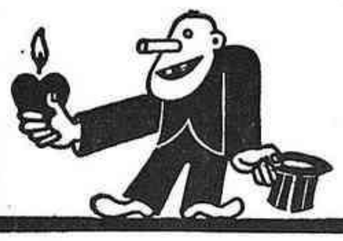 a la mà

OBSEQUIS

Les autoritats locals de Port de la Selva no varen veure amb gaire satisfacció la pressa extraordinària que va demostrar el senyor Carles Pi i Sunyer per endur-se'n el senyor Manuel Azaña, el dia de la visita de l'ex-president a aquella població.

—Anem, anem, que és tard! No podem perdre ni un minut!

Tota aquesta precipitació era motivada per un número del programa de festes que consistia amb una excursió per mar de Cadaqués a Roses, en la qual els obsequiadors del senyor Azaña tenien molta fe. L'excursió, finalment, es va fer, però a mig viatge el mar va començar a fer broma i els illustres embarcats, després d'un tràngol de mil dimonis, arribaren a Roses molls fins als ossos i fets materialment una sopa.

El senyor Azaña, com que és molt ben parlat, no es va veure amb cor de repetir la célebre frase de l'almirall famós:

—*Si esto son Rosas, mis... son claveles.*

Ara, que la situacio justificava això i molt més.

LLEI D'HERENCIA

En Xavier Regàs estiueja amb la seva família a Port de la Selva. L'altre dia el seu hereu, que té tres anys i mig, explicava a una nena de la seva mateixa edat:

—Veus allà — i assenyalava el far de Llansà — on a la nit hi ha un llum que s'encén i s'apaga?

—Sí.

—Doncs jo hi vaig nedant.

I aleshores la nena, mostrant amb el dia l'alta muntanya de Sant Pere de Roda:

—Mira, allà jo també hi vaig.

—Hi deus anar nedant — féu el noi Regàs, escèptic.

Joaquim Ventalló, que havia sorprès el diàleg dels infants, conclogué:

—Si els fills diuen aquestes coses, què no diran els pares!

CONVERSES D'ESTIU

La simpàtica actriu del Romea, Emma Alonso, esposa del cap de cerimonial del Parlament, senyor Dalmau Costa, té una germaneta de quatre anys.

L'altre dia, en un grup d'amics, un dels presents va dir adreçant-se a les Alonso:

—I quina de les dues germanes és la petita?

Somriures generals.

—Vostè és molt galan — diu Emma.

El dibuixant Guasp, que era de la colla, intervingué:

—Això ja no és ésser galan. Això és galan .. i Garcia Hernàndez.

• • •

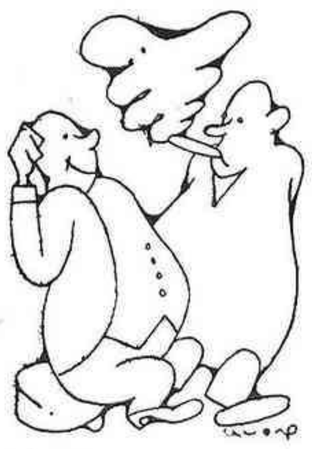

A CUBA

—*Aquesta és una altra revolució?*

—*No. Ja és una altra.*

• • •

CONCISIO

I ara que parlem dels herois de Jaca.

En un poblet de Mallorca hi ha una plaça que porta el nom dels dos militars afusellats. Es a dir, porta el nom...

La placa, que no és gaire gran, diu el següent:

Plaza de Fermín Galán i s'altre.

UN ANDALUS...

Tertúlia de matinada, a «L'Opera», de la Rambla. El senyor Lluís Calvo té la paraula. Parla del seu auto i dels perills que ha passat:

—*Te acuerdas, Fulano, aquel día del camión?*

I conta la història del *camión*. La cosa va anar així:

—*Ibamos por una carretera estrechisima; una de esas carreteras por donde pasan dificilmente dos coches a la vez. Un camión enorme, que casi llenaba la estrecha carretera, nos cerraba el camino: «Mec! mec! mec!» Por fin, el conductor del camión saca un brazo y hace seña de que puedo pasar. Brrrrrrr!! le doy al acelerador... y cuando ya iba a adelantarle, veo venir hacia nosotros un Buick a más de cien por hora!! El porrazo era seguro, pero de milagro pasamos el camión, el Buick y nosotros...*

Tothom es queda veient visions. Una carretera per on no cabien dos autos, de prompte, com si fos de goma, n'ha engolit tres, i entre ells un camió enorme...

Quan encara tothom està completament «groggy», el senyor Calvo, després de prendre alè, continua:

—*Pero esto no es nada; ahora viene lo gordo!!*

Lo gordo no sabem què va ésser, perquè ens vàrem desmaiar. I és que crèiem que el més *gordo* ja havia passat...

No sabíem que Lluís Calvo fos andaluç!

MES FAMOSA QUE LA D'ISABEL I

El jove conseller municipal senyor Granier Barrera i Socialista, té pel seu ús personal una combinació de camisa i corbata d'un vermell tant pujat, que ja en moltes camiseries, per abreujar, les han batejat amb el nom «Model Granier Barrera».

Tot amb tot, encara hi ha molta gent a la qual la famosa camisa fa mal als ulls. Per això ha fet fortuna la següent anècdota:

El dia que Granier-Barrera sortia de la presó, després dels dos mesos de repòs soferts pel delicte d'haver injuriat a un cap del Partit radical, un seu amic que havia anat a esperar-lo a la sortida, va dir-li abans que cap altra cosa:

—Noi! Quina camisa!

—Et pensaves que els radicals m'havien de deixar sense!—respongué l'alliberat Conseller.

UN OFICIAL I UN OBUS

Sense que això vulgui dir que hi hagi algú que ho hagi sentit, l'alliberament de l'ex-marquès d'Alfarràs ha estat objecte de nombrosos comentaris.

Ja és sabut que el fiscal de la Sala de don Jovino, per retirar l'acusació va basar-se en una comunicació del general Batet, en la qual es diu que els oficials de complement poden conservar les armes que usaren durant la seva permanència a files.

—Ah!—va fer un periodista—. Es que en ingressar a la caserna portava sota el braç un obús?

—Home!— li van respondre —. Però en sortir potser sí! (Podia haver-lo comprat.)

UNA VEGADA AL MES

A tots nosaltres de jovenets, quan estudiàvem el batxillerat, el professor de Literatura va explicar-nos el següent acudit relacionant-lo, això sí, amb Homer, Dante, Goethe..., segons la lliçó del dia, i els infeliços ciutadans d'un poble d'analfabets, el més cultivat dels quals no era certament el cap de l'estació.

El jove Solervicens té una versió que difereix de totes les conegudes fins avui i que, segons *La Veu* del dia 10 de juliol darrer, és així:

«*Un inspector de primera ensenyança practica una visita oficial a una escola regentada per un mestre esquerrà i laic dels més furiosos.*

—*Qui ha fet el Quixot?—pregunta a un noi d'uns dotze anys.*

—*Jo no!—respon el noi, creient que l'inspector li demana compte d'alguna malifeta.*

L'inspector es gira vers el mestre, tot estranyat de la resposta.

El mestre surt de seguida en defensa del noi:

—*Ah, estigui segur que si aquest noi li diu que no, és que no... Es un dels nois més aplicats i més bons que tinc...*

• • •

Hom diu que si aquell noi és el més aplicat i bo que tenia aquest mestre, aquest mestre no és encara el mestre esquerrà més dolent i desaplicat que ensenya nois...»

Ara que el jovencell Solervicens deu creure's que els lectors de *La Veu* baden, i el dia 17 d'agost tornava a insistir amb el mateix tema; feia, però, actuar com a protagonistes un professor i uns comensals a un sopar, també esquerrà.

Com que aviat farà un mes que no s'ha servit d'aquest acudit, li ho recordem perquè no perdi l'oportunitat.

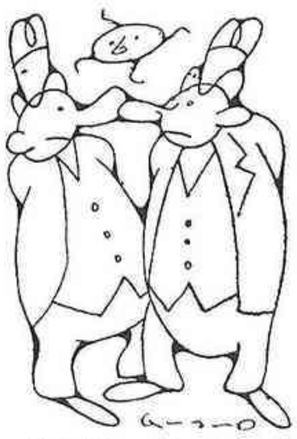

—*Poeta? I va amb cabells curts i no porta xalina?*

—*Es que és de la* poesia secreta.

• • •

LA FAI TAMBE TINDRA EQUIP DE FUTBOL

Desitjosa de mantenir en tots els fronts la lluita per a la hegemonia de la classe proletària, la Fai ha considerat amb tota l'atenció del cas el fet de que l'equip de futbol nacional soviètic es proposi anar a Madrid.

No cal ni dir que tot seguit s'ha reunit el Comitè Local, el qual ha acordat convocar el Comitè Comarcal, el qual ha acordat seguidament convocar el Comitè Internacional, el qual ha acordat convocar el Comitè Regional, el qual ha acordat convocar el ple de Regionals, el qual ha acordat convocar l'assemblea general de la Fai.

No cal ni dir, tampoc, que el projecte inicial era constituir de seguida un equip de futbol de la Fai que portés a la soferta classe dels atracadors i incendiaris de tramvies la consolant sensació de que no es trobaven desemparats. Ara que un petit entorpiment ha fet que les coses no marxessin prou bé: els joves jugadors que hom tenia triats de bell antuvi, s'han trobat que després de totes les reunions de la Fai, ja tenien vuitanta anys, edat poc apta per al joc del futbol.

Ràpidament s'ha format el nou equip faísta, el qual quedarà format de la següent manera:

Porter, Garcia Oliver; defenses, Ascaso I i Ascaso II; mitjos, Federico Urales, Carbó i Durruti; davantera, Federica Montseny, Sinesio Garcia, Torné, Serarols i el Xato de Sans. Suplent, Jaume Aiguader.

Els colors de l'equip seran, naturalment, roig i vermell i en lloc de jugar amb pilota ho faran amb una bomba.

El públic que assisteixi als partits en els quals prengui part l'equip de la Fai, és pregat de no fer ús d'ampolles incendiàries.

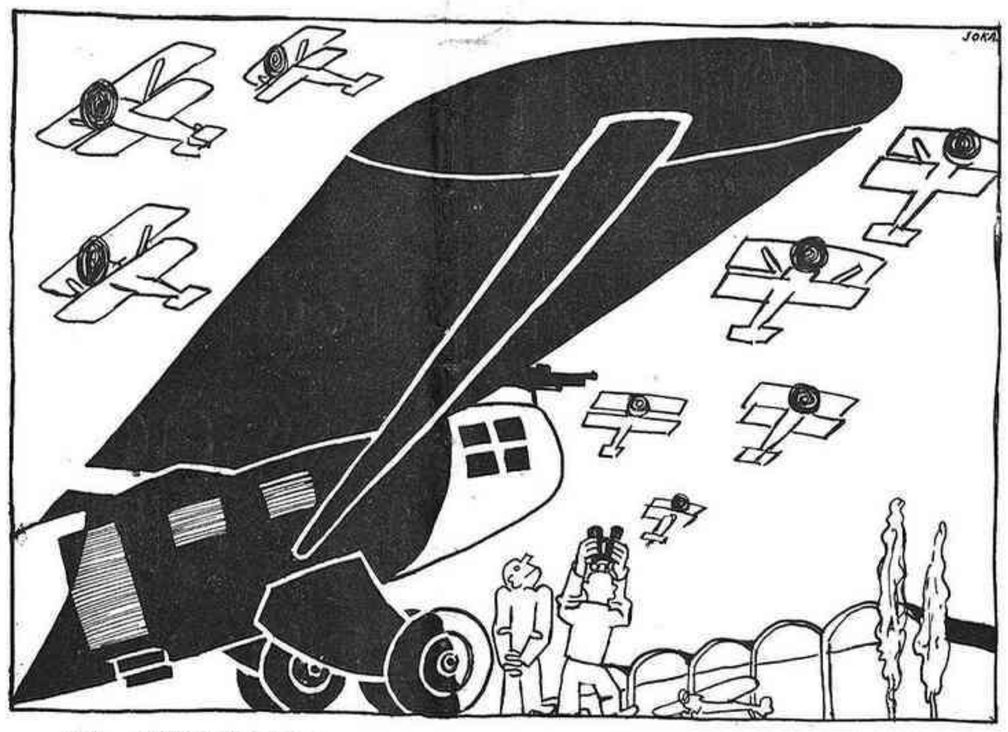

AL «BOURGET»

—*Es veu que pràcticament es poden destruir tots els aeròdroms del món.*
—*Menys el de Barcelona!*
—*Per què?*
—*Perquè no existeix!...*

A l'estiu, tot radical viu

Segons diu la vella dita,
tota cuca per l'estiu,
mosca, llagosta, formiga,
la que bela o fa piu piu,
pica, botzina o zumzeja,
tota, tota, cuca viu.
Per això no m'encaparro
si sento massa xiu xiu
del lerrouxí que homenatja
el que li aguanta el caliu,
i el senyor Pich pren la ploma
i llargues cartes escriu,
i als amics de menjadora
que donguin quartos els diu,
per honor, profit i glòria
d'aquell gran home captiu
del patriotisme i la recta
consciència d'un home altiu,
d'aquell gran don Alacandru
que és mirall de l'home viu,
de l'home que per sa casa
sempre ha estat atent i actiu,
sacrificant-se tothora
i no mostrant-se gasiu
en repartir menjadores
tot dient: teniu, teniu,
que prous suors ens costava
fins avui fer la viu viu
anant amb l'escudelleta
al convent de Sant Feliu
a les dotze del migdia
quan el sol pica més viu
o quan el fred et corruga,
o el vent et doblega aspriu;
quin camí més trist i negre,
quin camí més trist i ombriu,
hem passat fins que arribàrem
en aquell moment joliu
quan al poder arribava
el nostre pare adoptiu!
Li hem de comprar la caseta
que ha estat del gran home el niu,
que per ell no a Sant Celoni
només, sinó a Montesquiu,
a Caldetes, a Aiguafreda,
a Centelles i a Llofriu,
podríem omplir de cases
a la platja o vora el riu.
Això, dic, no m'amoïna,
ni em fa posar pensatiu,
perquè penso que són coses,
coses pròpies de l'estiu
que, com diem, tota cuca,
fins la lerrouxista viu.
Però, ai, que això s'acaba!
Ja s'acosta el temps geliu!
A Zumàrraga les boires
prenen un posat ombriu
i, en caure la pedregada,
se us desfarà el voraviu,
se us arronçarà la melsa,
se us gelarà la perdiu,
se us acabarà la gresca
i ja no direu ni piu.

ALEMANYA

La "campanya de convenciment"

(Del nostre convençut especial.)

Berlín, 1. — Ha produït gran impressió a tot el país, el fet que alguns brètols, fent un mal ús de la mica de llibertat que encara conserven en llaunes, s'hagin vist amb cor de dir que no volen que el Führer sigui Reichfürer.

• • •

Berlín, 2. — La primera mesura per la «campanya de convenciment» l'ha presa el ministre de Proveïments. Consisteix en doblar el nombre d'escorxadors del país.

Aquesta mesura ha estat molt ben rebuda, car tothom està convençut que serà eficacíssima.

Els que no n'estan convençuts ja no hi són.

• • •

Berlín, 3. — La segona mesura, que ha seguit a la primera (a Alemanya tot va amb molt d'ordre), encara està més ben pensada que aquesta última, que és la primera. (De vegades l'ordre té aquests contrasentits.)

Es rebaixaran, temporalment, les tarifes de pompes fúnebres (que per cert, d'ara endavant se'n diran «Pompes Führerbes».)

Aquesta mesura l'ha dictat el ministre de Gràcia i Justícia del Reich, que a Alemanya s'anomena solament de Justícia, perquè gràcia, allò que se'n diu gràcia, no en fa cap. I menys als condemnats a suicidar-se. O, com diuen ara, a deixar-se convèncer.

• • •

Berlín, 4. — Ja comencen a donar resultat les mesures dictades arran de la «campanya de convenciment».

Pot dir-se que no en queden gaires per convèncer.

Els que quedaven han estat agafats vius i convençuts sumaríssimament.

Els convençuts d'aquesta manera se'ls envia a uns camps de concentració que estan plens de creuetes de fusta.

• • •

Berlín, 5. — Sembla que pot donar-se per acabada la «campanya de convenciment».

El no-convençut que quedi ara, és difícil de convèncer i el convencedor que el convenci bon convencedor serà.

Cal reconèixer, doncs, que s'ha assolit un èxit ben falaguer amb aquesta campanya de gràcia.

Ho demostren ben clarament els mils i mils anuncis que publica cada dia el *Haugenkhäussenfligendlausdeutschland* (que és una mena de *Vanguardia*), i que diuen si fa o no fa:

«Vídua jove, en bon estat, casaria amb senyor mateixes condicions; a ésser possible que sigui d'assalt...

Abstenir-se esterilitzats...»

VOSTE GASTA ULLERES?

Es en propi benefici consultar l'òptic professional

J. RUIZ URREA

RONDA DE SANT ANTONI, 61

on trobarà un selecte assortit d'ulleres i lens en condicions màximes, a preus mòdics

El Be Negre

prepara per al mes vinent un extraordinari dedicat al

CINEMA

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS

PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

(c) Ministerio de Cultura 2006

—*S'està bé aqui, oi, senyor Papitu?*
—*Home, Déu n'hi dó, si no fos aquesta humitat.*

La veritat, tota la veritat, i res més que la veritat sobre l'assemblea de Zumàrraga

S'han explicat i publicat moltes fantasies sobre la manera com va anar o com no va anar l'Assemblea de Parlamentaris que es va celebrar o no es va celebrar, segons els diaris o segons el senyor Salazar Alonso, a Zumàrraga.

Nosaltres, com sempre, hem de posar les coses al seu punt i presentar als nostres lectors la veritat, de la qual estem en possessió, i que ja en altres ocasions ens l'han vista, i per cert que els ha agradat.

Els diaris diuen una pila de coses en les quals ja hi ha veritats, ja, però no pas totes les veritats ni res més que les veritats, com en *El Procés de Mary Dugan*. Al ministeri de la Governació asseguraren que no s'havia celebrat, que s'havia celebrat una simple reunió de parlamentaris que no pogué prendre cap acord i que s'havia celebrat una assemblea que precisament havia estat presidida pel governador senyor Muga.

La veritat, per tant, és una altra, i, naturalment, és nostra.

COM ANAREN LES COSES

Els governadors del País Basc, per encàrrec del Govern, havien decidit que els alcaldes quedessin detinguts a casa seva. Complimentant aquesta ordre, els alcaldes es dirigiren a Zumàrraga acompanyats dels diputats. El públic, naturalment, els ovacionà; en canvi, els guàrdies d'assalt no pogueren fer-ho perquè, per una maniobra del senyor Salazar Alonso, es trobaven amb un fusell als dits i no podien aplaudir.

El senyor Muga no volia que de cap de les maneres es celebrés l'Assemblea i anà personalment a veure si es celebrava, i, posant-se al primer rengle, anava dient:

—*No se celebrará. Me juego un pez que no se celebrará.*

Naturalment, l'Assemblea es celebrà.

Aleshores el governador va dir que no ho volia, i li varen contestar que calia emprar la força i que el tirarien per la finestra.

El senyor Muga va indignar-se i, tot remugant, va cridar que per la finestra podrien tirar-li com a governador, però com a home ni Déu li tiraria.

Això impressionà una mica l'Assemblea, i, després de deliberar una estona, decidiren accedir als desigs del governador i el tiraren per la finestra, mentre el poc que en quedava del senyor Muga, en qualitat d'home feia de delegat governatiu i es posà al mig de la sala perquè l'examinessin i per si es repensaven i volien tirar l'home per la finestra.

Posats tots d'acord, començaren les deliberacions, i ja sap el lector com varen anar. Entre els acords presos, els més importants foren el de celebrar el retard constant dels senyors Trabal i Rubió i Tudurí, que els permeté d'ésser citats constantment a part en les ressenyes, i lamentar que, com de costum, la fatalitat impedís, com sempre, assistir a l'acte el senyor Sunyol i Ciutadania. Es féu constar també la satisfacció que havia causat l'adhesió de la guàrdia d'assalt.

Aquesta és la veritat, i tota altra cosa són orgues o *cuentos*, a voluntat.

EL QUE DIU EL SR. SAMPER

Després de rebre aquestes notícies, hem ordenat al nostre corresponsal que s'entrevistés amb el senyor Samper, i heus ací el telefonema rebut:

«Madrid, 4 (*por telégrafo*). — He visitat el senyor Samper. El cap del Govern està molt satisfet de la manera com ha transcorregut l'acte de Zumàrraga.

—*Estoy muy satisfecho*—ens ha dit—, *y sólo falta encontrar una fórmula eficaz, que pondríamos en papel de barba para que fuese eterna. Por ahora, no obstante, son más eternas las pesquisas para encontrarla.*

«*Una de las cosas que puede solucionar la cuestión es el gesto del gobernador señor Muga al ofrecer echar el cargo por la ventana para quedarse él dentro. En fin, una fórmula u otra saldrá de aquí a las fiestas de Nuestra Señora de las Mercedes Radicales.*»

L'ABSTENCIO DE LA LLIGA

Hem anat a veure el senyor Abadal perquè ens expliqués l'abstenció de la Lliga.

—Nosaltres, essent radical el Govern—ens digué—, estem al costat del Govern. Es el pacte de Sans a seques, enfront del de Sans Sebastià. Es clar que nosaltres, és a dir, el nostre jovent, és nacionalista; però... vol que li digui?, tot plegat són monsergues. De totes maneres, estem al costat del poble de Bascònia mentre no es presti a maniobres de les esquerres, i és per això que no hem revelat al Govern el truc de «*la mano en el hombro*» que tan bé va anar-li quan l'Assemblea de Parlamentaris de l'any disset.

—Però, per què no feien com aleshores? Anar-hi i que els fessin el joc de *la mano* i ja estava, tots quedaven bé i encara haurien tingut algun ministre.

—Vol que li ho digui? Això és el que m'ha desenganyat de la política. Un hom fa sacrificis, el fan servir de mingo, li posen *la mano en el hombro*, l'esbronquen al Parlament Català, i quan s'ha de fer algun ministre, en fan a En Francisquet, a En Joanet o bé al Bertranet. No n'hi hà un pam de net. I jo ja sóc massa vell per suportar aquestes cabronades. El que vull, és viure i morir en gràcia de Déu, i els altres que es fotin.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79681

Sessió contínua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: scient 1 pesseta

Demà, nou i important programa

Noticiaris Reportatges Documentals "FOX"

PRINCIPAL PALACE

Companyia de Revistes de Margarida Carbajal

Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de Silva Aramburu i mestre Padilla

LAS INVIOLABLES

Totes les tardes

LAS MUJERES DEL ZODIACO

per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

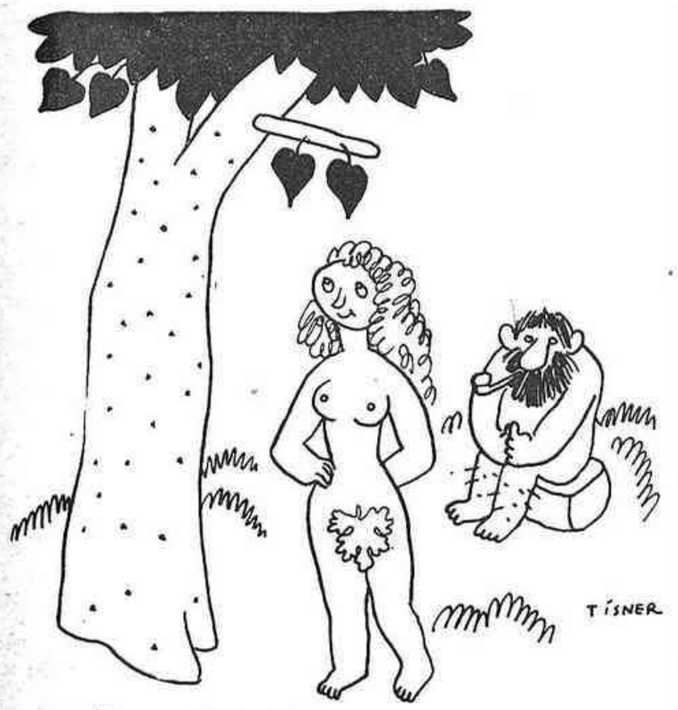

Adam. — *Què fas, Eva?*
Eva. — *Escullo els models de tardor.*

Lerroux o la Historia

Amb aquest títol, *Renovación* de diumenge publica un article firmat pel senyor Alberto Just, que el lector veu tot seguit que és un pseudònim de don Joan Pich.

En ell diu, entre altres perles, que quan Lerroux arribà a Barcelona,

«*El jesuitismo, unido al absolutismo monárquico, se enfrenta en las calles con el separatismo y con el terrorismo*», i després que «*Se la compara a Ninive o Babilonia, y hay momentos que se teme ver aparecer en el espacio el «Mare, Thes, Pares».*»

«Mare, Thes, Pares!» I ca! «Thes, Chocolates, Cafés», a les paperines dels «colmados» de l'època!

Més avall explica com Lerroux va trobar la bandera espanyola:

«*En las calles de Barcelona la bandera de la patria es arrastrada por los suelos. Lerroux quiere recogerla, pero se encuentra que sus colores rojo y gualda sólo hablan de tiranía.*»

Per això se la va posar al *jipi*, per no veure-la.

I més avall ve la miqueta de biografia:

«*Don Alejandro Lerroux es abogado. Es un buen diletante en asuntos artísticos y ocupa la presidencia del Círculo de Bellas Artes de Madrid.*

Tiene una amplia cultura. Habla perfectamente el francés y el italiano. Conoce el latín. Estuvo en América. Ha corrido Europa. Vivió en sus primeros años de vida política entre obreros. Es maestro de periodistas y presidente honorario de la Asociación de la Prensa. Verbo elocuente de caudillo... quizá la primera palabra española. Corazón de amigo... Alma de artista... Cerebro estadista... Gesto patriarcal... Sonrisa de niño...»

I més avall diu:

«*Yo que soy nervio y músculo como él, pero que no tengo sus años, le comprendo perfectamente.*»

Apa, doncs, radicals! Ja tenim el substitut!

Era de raó

A la Companyia General de Tramvies va deixar d'anar-hi a treballar un dels obrers, cosa ja acostumada i que mai no amoïna gaire a la Direcció. Al cap d'una setmana, no havent tingut cap avís de l'interessat, va acordar-se cobrir la plaça.

Però, passats vuit mesos, aquest va comparèixer, exigint ésser admès. La Companyia, allegant la manca d'avís—per poc o molt justificat que fos—, s'hi va negar en rodó. L'obrer, cosa també acostumada, va recórrer al Jurat Mixte en defensa de la seva pretensió.

El Jurat hagué de fer-se càrrec de les causes que feren que l'obrer hagués deixat d'anar al treball, que no havien estat altres que un procés per violació seguit del compliment de la condemna corresponent.

I—oh justícia, pietat i ardor reivindicatiu dels mai prou lloats Jurats Mixtes!—, la Companyia va ésser obligada a admetre el violador, tota vegada que la causa per la qual havia deixat d'acudir al treball no era una malifeta de dret comú, sinó un delicte de caràcter social.

Ens explicarem, com explicava la seva sentència el Jurat. Era un delicte social perquè la noia violada... era filla d'un guarda de seguretat!

SALO DE LES CENT MIL CORBATES

Camises sempre les darreres novetats Gust, Qualitat, Elegància, Camiseria ultramoderna

Secció Sastreria: Assortit Màxim, Confecció intaxable, Folros insuperables, Preus per a tots. Sempre DANIEL'S

Rambla Catalunya, 13-Telèfon 20053

Boxa - Olympia Ring

Avui, a les 10'15, gran vetllada

MOMPO - FENOY II

BLAY - SALOM

SENSACIONAL COMBAT

Torres - Parisis

VITRIA - CAZORRO

Entrada general: 2'50 pessetes

El séc professional

A Caldetes, ai! Caldes d'Argimon, tampoc! Caldes d'Estrac, volem dir, i a la capella del Carme, el 25 d'aquest mes es van celebrar uns funerals en sufragi de l'ànima de Sánchez Mejías, funerals que tingueren efecte amb tota pompa i solemnitat. Hi assistí—ni cal dir-ho!—el bo i millor de la colònia i, ademés, un bon grapat d'aficionats de Barcelona.

Entre aquests hi havia una colla de cambrers que, com que els funerals foren sufragats per subscripció, cotitzaren com un sol home per al millor lluïment de l'acte.

S'acabava l'ofertori i arribà un ciutadà, suant i pantejant. L'escolà que repartia les candeles, distret, semblava que no se n'adonava. Un d'aquells cambrers, però, amb aquell aire que dóna l'ofici, li cridà:

—Noi! Candela per a un!

ELS NOSTRES CLASSICS

A propòsit d'aquests funerals, els nostres lectors sabran que es van repartir uns bonics recordatoris, en els quals hi ha una Mare de Déu amb un toret d'allò més caio, uns versos de Píndar, en grec i tot! i una *copla* d'en Rafael Albertí, que fa així:

Angeles con cascabeles
Arman la marimorena;
Plumas nevando la arena
Rubí en los redondeles.
La Virgen de los Cáireles
Baja una palma del cielo.
¡Qué revuelo!

Aquests estiuejants de Caldetes d'Estrac no s'estan de res. La qüestió, per a ells, és fer-nos quedar bé davant del món. Hi hagué, però, qui considerà que aquests funerals s'havien pogut dedicar a algun altre mort recent, afavorint, així, determinada propaganda política.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits quinielas pels asos de la pala.

Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afebliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomnis, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es vencen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'enèrgic reconstituent Fosfo-Glico-Kola Domènech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

D'EL BE NEGRE de 1 de setembre 1931

Un dia d'aquests l'Azaña va dir a don Niceto:

—*Mi querido presidente provisional, ¿por qué no vamos a hacer una jira campestre al ex regio alcázar?*

I don Fernando de los Ríos, que hi era present, va afegir:

—*Me uno a la petición; yo conozco el Palacio sólo por los libros. Y con mucho gusto pondré mi cultura a la disposición de todos ustedes.*

Don Niceto hi va venir bé, i, per tant, dissabte el ministres acudiren en pes al Palau ex-reial, a escoltar les lliçons de don Fernando de los Ríos. Aquest els havia advertit que portessin paper i llapis per prendre apunts, i va anunciar que seria molt sever en els exàmens.

En efecte, tan bon punt van veure les primeres columnes, don Fernando, molt seriós, va començar:

—*Existen en la arquitectura clásica cuatro órdenes de columnas, que se caracterizan...*

El ministeri escoltava bocabadat. Només en Prieto s'entretenia jugant amb la punteta del llapis. Don Fernando li va fer:

—*Señor Prieto, que tendré que dejarlo para septiembre...*

I en Prieto va respondre:

—*Soy todo orejas, señor catedrático, con la venia del señor Oreja.*

El *todo orejas* d'en Prieto va ésser molt celebrat.

Un altre incident va escaure's en arribar a les habitacions on s'havia reunit tantes vegades el Consell de Ministres de la Corona. Don Niceto es va posar a plorar, i aleshores, per fatal casualitat, va recordar-se que s'havia deixat el mocador a casa. Això l'hauria fet plorar més, si no que s'hauria notat més encara la falta del mocador. Va deixar, doncs, les llàgrimes per una millor ocasió, quan porti aquella peça de roba blanca, i va divertir la concurrència explicant anècdotes gracioses dels seus temps de ministre de la Corona.

Finalment, sobre un punt d'història va sorgir una llarga discussió entre en Nicolau i don Fernando. Va exaltar-se tant en Nicolau, que enraonava pels colzes. El ministeri en pes va caure assegut a terra, de la sorpresa.

En vista que es feia tard, don Fernando va deixar la resta de la visita per a un altre dia.

El dia vinent preguntarà i posarà notes.

Hi ha molta por per don Alvaro de Albornoz.

* * *

Causa admiració l'oficina que la Generalitat de Catalunya té a Madrid. Es una cosa feta amb un veritable esperit modern; una concepció pràctica de la vida resplendeix arreu arreu.

No es tracta pas — com era la de la Lliga—d'una indigesta biblioteca de llibres enfarfegosos i tractant de matèries complicades. No cal posar a prova els cervells dels diputats. Prou feina tenen amb llur tasca parlamentària.

Només, en un recó de la sala, veiem un immens armari: l'obriu i us trobeu, agradable sorpresa!, que tan sols conté un volum de l'*Anuari Riera* corresponent a l'any 1927. Dins la gran concavitat del moble, el llibre aquest fa l'efecte d'un nàufrag perdut enmig de l'Oceà Pacífic.

Prop del telèfon, el llistí porta assenyalats alguns números, *Totó, Lulú, Mimí, Nené*; heus aquí els noms de llurs felices propietàries.

Hem interrogat el conserge.

Li hem preguntat si es llegia gaire.

—No, senyor; tant és així, que quan el senyor Aragai va demanar *Las quince noches de Juanita*, encara estaven per estrenar.

LÓPEZ-ROMERO. — El professor López-Romero, l'autor d'un manual d'*Educación Física* que gaudeix de cert prestigi en certs medis i que hom obliga a «passar» als infants de moltes escoles.

A la pàgina 86 d'aquest divertit *Manual* i en l'apartat g) hom troba aquestes delicioses coses, que segurament els lectors d'EL BE NEGRE apuraran com cal:

«*El Baile.* — El baile es un ejercicio en el que el cuerpo se mueve a compás de la música, y se combinan en él la marcha, el salto y la carrera, en movimientos rítmicos especiales de los miembros, de los que resultan *aptitudes* elegantes y airosas. Es el baile tan antiguo como el hombre. Las danzas guerreras de los pueblos primitivos, con que celebraban sus triunfos o elogiaban las virtudes de sus héroes; y las religiosas, con que rendían culto a sus divinidades.

Se llamaban danzadores a los que tomaban parte en unas y otras.

En Grecia dividieron la danza en orquéstica, esferística y escénica.

Llamaban orquéstica a la danza rítmica de movimientos nobles y airosos.

Esférica a los bailes compuestos de marchas y saltos.

La escénica se subdivide en emmelia, cordac, siccínica y pantomímica, y dan el apelativo de danzantes a los que bailan en escena.

Llegan a nuestro tiempo, la orquéstica (danza guerrero-religiosa), en el rigodón, los lanceros, el minué, etc.

La esferística, por los valses, mazurcas y polcas, y también por las habaneras, chotis, tangos, danza del vientre, bailes flamencos, etc.

Deben conocer el baile todos los jóvenes bien educados.

Este ejercicio no sólo es saludable, sino que imprime a los jóvenes y en cuantos lo practican un aire confiado y majestuoso.

Las reglas de buena educación, ordenan que el caballero busque la pareja que le agrade, y en llegando cerca de ella, la salude, y ofreciéndole el brazo derecho, le manifieste con dulzura el gusto que tendría en bailar con ella, lo que suele expresarse preguntándola: «¿Sería usted tan amable?»

No debéis nunca manifestar despecho por las negativas, sino despediros con un «¡otra vez será!», y buscad otra que no esté comprometida. Debe rendirse culto a la belleza, pues bailar es querer.

Es el baile ejercicio de enamorados; por esta razón la práctica sanciona que se dé un paseo antes de empezar las figuras, con el doble objeto de recrearos y que se recreen en el porte y belleza de vuestra dama, cuyos defectos físicos os abochornarían.

Y además, con el fin de oir su voz y conocer su educación e inteligencia, para lo cual empezaréis hablándola de cosas referentes al local y a los circunstantes, para terminar fijándoos en su belleza física y moral.

No hay nada tan soso y feo como bailar en silencio y no mirar a la pareja; ni nada tan deshonesto y salvaje como callar y mirarla.

Si bailáis cogidos, huid del roce de vuestros cuerpos, limitándoos a coger su cintura con la mano derecha y extender en semiflexión el brazo izquierdo, para que en la palma de vuestra mano apoye los dedos, o toda la suya. Si os sudan, interponed un pañuelo, pues no hay nada más repugnante que el contacto pegajoso de la piel, ni nada que irrite más a la muchacha y a la familia que manchéis el delicado color de su vestido.

No seáis bruscos.

Y sobre todo no debéis bailar hasta después de tres horas de haber comido.»

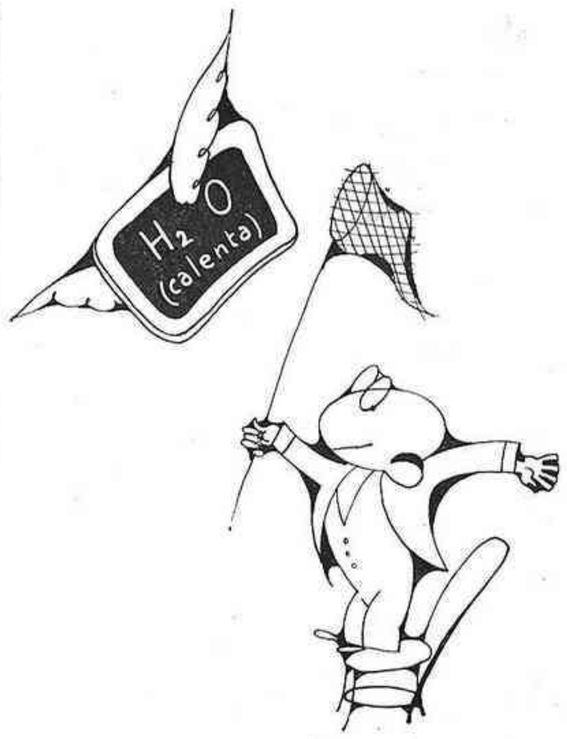

—*Heus ací la meva fórmula!*

CLEOPATRA
DIRECTOR CECIL B. DE MILLE
EL FILM CUMBRE DE LA MARCA CUMBRE:
Paramount

Maurice CHEVALIER EN EL MODO DE AMAR
Es un film Paramount

Maricel - Park

El Parc d'Atraccions més important d'Europa

El més bell mirador del Mar, la Ciutat i la Muntanya

Tots els dies funcionaran totes les grans atraccions:

MUNTANYES RUSSES
WITCHING WAWES

i altres atraccions

Entrada al parc, 50 cèntims

Anada i retorn en el Funicular de Montjuïc i entrada al parc, 1 pta.

Teatre Poliorama

Gran companyia d'espectacles i estampes internacionals

Primerissima figura

MERCÈ SERÓS

Els II Casablanca Boys

Músics excèntrics, ballarins còmics i cantants

Els 3 Diamants Negres

A. Laurens - Rulito, etc.

Tots els dies, tarda i nit - Gran èxit

—Alto! *Els diners o la vida!*
—*Quina casualitat! Jo us anava a dir el mateix.*

(c) Ministerio de Cultura 2006

Ara toca als radicals

(*Continua de la primera pàgina*)

«*Correligionarios impacientes se habian acercado a mí para pedir para ellos tan alta recompensa. Pero pronto comprendieron su error: fué a Antonio López, al ilustre marqués de Comillas, al que se levantó el monumento y no a los negros que transportaba* (ovació que priva de sentir el final del discurs i redoblà quan el ministre va enganxar la condecoració al pit del condecorat).

El discurs del senyor Pich

El senyor Pich i Pon s'aixecà pàllid. Es veia que estava molt emocionat. Un cop dret, và treure d'una capsa un tricorni i se'l posà.

—*Permitidme*—digué—*que dedique vuestros aplausos al cuerpo de los civiles de Marina, de los cuales me honro siendo subsecretario* (ovació). *Aquí mi amigo el ministro ya os ha dicho el significado de este acto. Yo he venido aquí a fomentar y ya habéis visto que he fomentado todo lo que se ha presentado. Un día fué la propiedad urbana; ahora es la Marina Civil. Porque ya era tiempo que la marina fuese civil y que la gente se acostumbre al mar. Por esto yo os invito a que todos vayáis, pagando, naturalmente, al próximo viaje a Mallorca, organizado por «El Día Gráfico», que me pienso que saldrá un poco más bien que el primero.*

«*Y ahora, después de acabar, yo quisiera pedir al ministro que si a mí me da la Cruz del Mérito, a mi esclavo Marius Aguilar le dé la del Mérito, porque él también tiene mucho mérito banal para hacer el diario, aunque yo, de todos modos, también agradezco mucho la Cruz del Mérito Venal y les doy muchas gracias a todos, y ya he acabado, y si quieren bailar ahora habrá un poco de baile y mañana iremos a ver el «Juan José», con otro final que acaba siendo ministro, arreglado por Amichatis y Sugrañes, en honor de nuestro amigo y correligionario Juan José Rocha.*

«*Y ya he vuelto a acabar.*

L'ovació no es pot pas descriure. Es per això que no ho fem.

Altres actes

Dimarts continuaren els actes radicals. Els ministres i el senyor Pich assistiren a diversos casaments civils i radicals de joves conseqüents radicals, apadrinats per conseqüents radicals. A aquests actes no hi assistiren més que conseqüents radicals. El senyor Pich hi assistí com a Subsecretari de la Marina Civil, per ésser també civil la cerimònia.

L'organització de l'homenatge

Sembla que l'organitzador de la part tècnica de l'homenatge al senyor Pich ha estat el seu antecessor senyor Ulled.

La Generalitat pren precaucions

En vista de les circumstàncies i en previsió de les contingències que es puguessin presentar, la Generalitat ha convertit l'estat de prevenció en estat d'escama. Des d'avui, doncs, els catalans hauran d'estar escamats.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi
de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

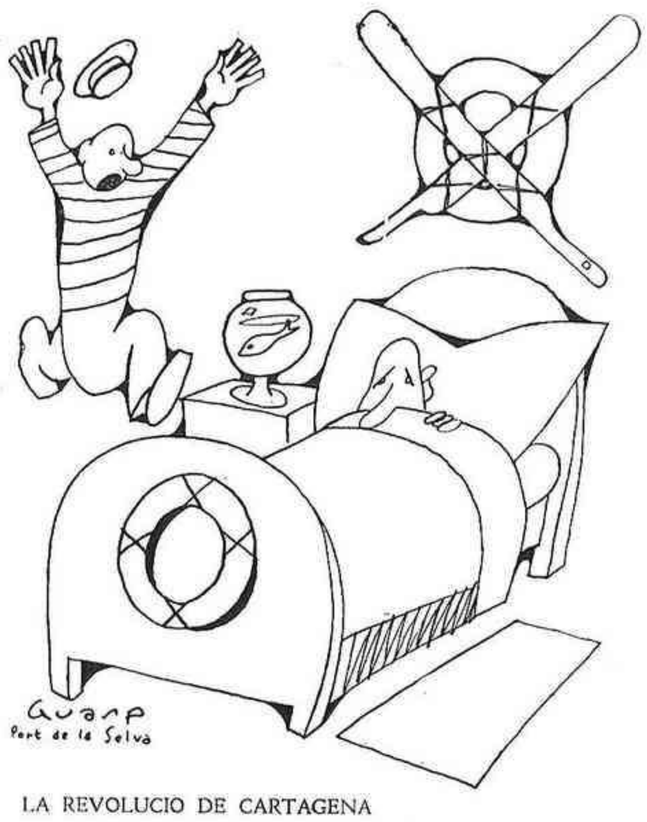

LA REVOLUCIO DE CARTAGENA

—*Ep! Senyor Rocha, que els mariners ja s'han aixecat...*

La darrera fórmula del senyor Samper

L'estat de conflicte permanent entre la Generalitat i el Govern de Madrid ha preocupat fondament, com era de preveure, les altes esferes. Es per això que el senyor Samper, volent posar un terme a aquest neguit continu, s'ha llevat aquest matí amb l'humor resplendent de les jornades històriques: s'ha posat l'ull dret dels diumenges i l'ull esquerre a mig pal, en senyal de dol pel possible fracàs de la seva nova fórmula i s'ha dirigit a pas de càrrega cap el Palau de Bonavista, el nom del qual mai havia estat tan indicat com ara per allotjar la Presidència del Consell.

El senyor Samper ha cridat els periodistes i els ha lliurat personalment la següent nota:

«Decidit el Govern de S. M. a posar fi a l'estat insostenible de tivantor en les relacions de Madrid i Barcelona ha pres l'acord irrevocable de cridar urgentment i enèrgicament l'atenció al senyor Lluís Companys. Hom espera que el President de la Generalitat no farà el sord a la nostra crida. Si el fes, el Govern, revestit de la temible serenitat dels moments greus, li tornaria a cridar l'atenció. Si a la tercera crida el senyor Companys no contesta, aleshores... ah! aleshores!, el Govern de S. M. posarà en vigor un decret en virtut del qual quedaran traspassats al Govern de la Generalitat tots els serveis que ara depenen del Govern central.

En justa correspondència, el Govern de la Generalitat serà traslladat a Madrid i el presidirà, naturalmet, el conegut formulista senyor Samper. Serà decretat, al mateix temps, que el País Basc residirà d'aquí endavant a la regió que fins ara portava el nom d'Andalusia — i viceversa. Després, tots plegats aprofitarem l'arribada a Madrid dels *isidros* catalans per anar a fer un berenar a la pradera de San Isidro. L'acte tindrà una solemnitat continguda i, al final, la banda de l'Empastre executarà amb emoció l'himme de l'Exposició de València, aquell que fa:

Para ofrendar
nuevas glorias a España
nuestra región
supo luchar, etc.»

En arribar a aquest punt de la lectura de la nota, els periodistes han aixecat els ulls de llurs papers i han vist, no sense sorpresa, que el senyor Samper s'havia quedat en calçotets i mànigues de samarreta, i estava enfilat dalt d'un armari. Des d'allà dalt, davant l'astorament general, s'ha tret un ull i l'ha tirat a un gat que passava. A continuació, ha declamat, amb una veu molt dolça:

Venid i vamos todos
con flores a María...

En ésser conegudes per Madrid aquestes tristes notícies, han produït una penosa impressió. El senyor Royo Villanova s'ha ofert cavallerosament a cedir al senyor Samper la cella que ocupa des de fa temps.

—*No entenc per què d'això en diuen suerte!*

COTITZACIONS

Assemblea Parlamentaris .	502.25
Basco-Catalana de reunions.	472.50
«La Veu», emissió popular.	5.000
Pichiponianes reunides. .	27.30
Lliga	2.05

Calma absoluta en la borsa del país. En la de Bilbao, segueixen pujant els valors nacionalistes representats pel consorci de la *Basco-Catalana de reunions*.

El Govern no ha volgut concedir el seu aval a aquestes emissions, però tot i això segueixen disfrutant del favor popular.

Els *Lliga* segueixen baixant en el concepte general. Ara mateix, només de sentir anomenar l'Assemblea de Parlamentaris, han tingut una recaiguda d'importància.

Contra la prostitució

Després dels articles de la celebrada escriptora Aurora Temprana a favor de la prostitució, es notava un cert moviment entre determinats elements. Ni en els centres autoritzats ni en els cercles de les persones competents en la matèria, poguérem, no obstant, trobar la necessària informació per tranquillitzar l'ànim del públic. Els mateixos elements s'han encarregat, però, finalment i feliçment d'aclarar l'ambient amb l'aparició del manifest que els diaris publicaven dissabte contra l'esmentada escriptora i contra la prostitució, constituint-se en «Associació Abolicionista», és de suposar d'ambdós flagells.

Sembla que per lliurar-se del primer hi ha el projecte de contractar una banda de *kidnappers* o especialistes del rapte, americans, per kidnappejar l'escriptora i portar-la a Lille, on, sotmesa al tractament de l'eminent cirurgià del qual també parlaven els diaris del dissabte, tornaria convertida en escriptor. Privada aleshoras del suport dels seus articles, s'assegura que la prostitució s'aboliria tota sola.

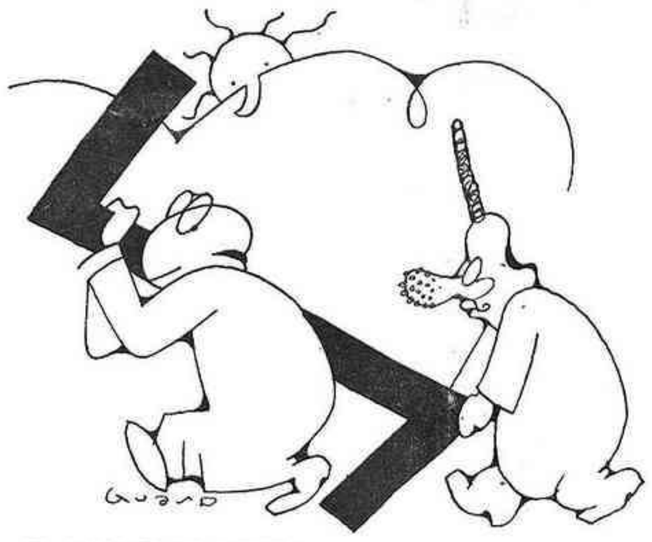

EL CALVARI DE SAMPER

—*I pensar que a l'esquerra m'hi clavaran l'Emiliano!*

La cura d'aigües del Sr. Azaña

Sant Hilari, 14. — Avui, el senyor Azaña, que, com se sap, ha honorat amb la seva presència aquesta important colònia estiuenca per tal de fer una severa cura d'aigües, allunyat dels mals de cap i de les ocupacions incessants de la seva activitat política, ha passat el dia a Badalona, on ha estat aplaudidíssim pel poble republicà.

El senyor Azaña ha pronunciat tres discursos.

* * *

Sant Hilari, 15. — El senyor Azaña ha passat el dia d'avui a Mataró, on ha estat objecte de grans mostres d'entusiasme.

Ha pronunciat dos discursos.

* * *

Sant Hilari, 16. — Galantment invitat pels republicans de Vich, el senyor Azaña ha passat el dia a la pàtria de mossèn Brunet, enmig de constants ovacions.

Ha pronunciat un discurs.

* * *

Sant Hilari, 17. — Seguint la costum establerta des de que fa la seva cura de repòs i d'aigües en aquesta acreditada estació, el senyor Azaña ha passat el dia a l'Estartit.

* * *

Sant Hilari, 18. — Quan el se-Azaña es disposava a anar a beure el seu primer vas d'aigua que amb tant d'encert li han receptat els metges, ha estat recollit per uns entusiastes republicans de Puigcerdà que se l'han endut joiosament.

* * *

Sant Hilari, 27. — Fa nou dies que no tenim notícies del senyor Manuel Azaña, el qual, com se sap, fa la cura d'aigües en aquesta població. Els constants homenatges amb que ha estat obsequiat pels republicans de poblacions diverses, com Roses, Cadaqués, Port de la Selva, Figueres, Girona, Vilasar, La Bisbal, Palafrugell, Breda, La Garriga, Prat de Llussanès, Alcúdia, Tortosa, Viella, Granollers, Reus, Portbou, Tàrrega, Olot, Linyola, etc., etc., han alterat sensiblement el seu plan de cura d'aigües.

* * *

Sant Hilari, 29. — El senyor Azaña, abans de venir a donar per acabada la cura d'aigües a Sant Hilari ha passat per Barcelona, on ha estat obsequiat amb un banquet d'homenatge.

* * *

Sant Hilari, 30. — Avui, el senyor Azaña, després de fer les maletes per entornar-se'n cap a Madrid, ha volgut anar a beure un vas d'aigua.

No ha pogut fer-ho perquè no ha sabut trobar la font, l'emplaçament de la qual ignora.

Sembla que l'any vinent el senyor Manuel Azaña farà la cura d'aigües de Sant Hilari des de la Puerta del Sol.

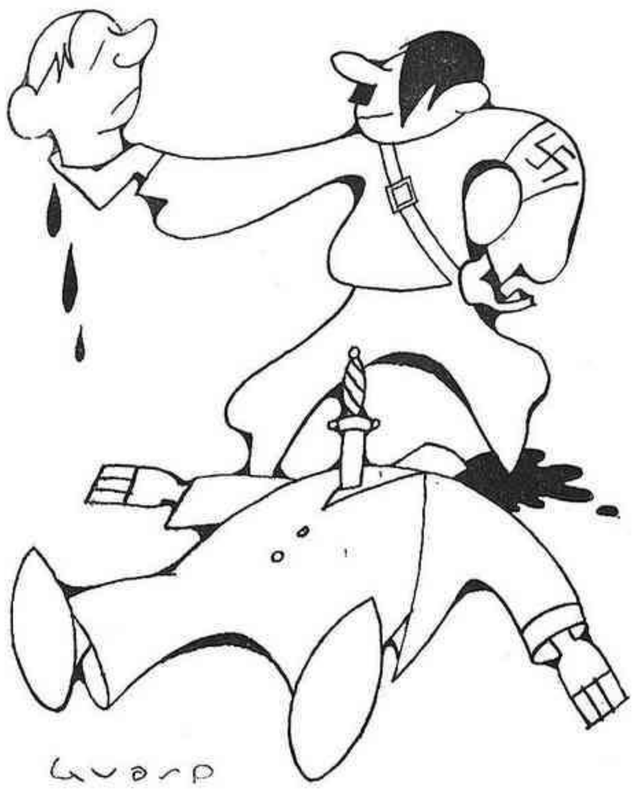

LA CAMPANYA DE CONVENCIMENT

Hitler. — *Veus? El nacional-socialisme és això... Estàs convençut?*

ovelles esgarriades

Mans i mànigues

En el número de diumenge de *Renovación* no es parla d'altra cosa que de la diada radical. En la secció «En Voz Alta», aquell senyor que firma «El Caballero Barcino» (!) diu que la bandera tricolor és dels radicals:

«*Nuestra bandera tricolor, recientemente ofendida y ultrajada, ha de ser paseada por las calles de Barcelona...*»

I després diu:

«*Manos miserables la agraviaron; manos radicales la levantarán en alto esta mañana.*»

I les mans netes, què faran?

Quins fenicis n'hi ha!...

El Avisador Numantino, de Sòria, fa uns grans esgarips contra el permís que exigeix la Generalitat per vendre blat a Catalunya, mentre aquí hi hagi existències.

Segons aquest diari, però, quan s'acabin les existències,

«*...ya se inventará algo para que el trigo de la Argentina, que vale en el puerto de Barcelona 18 pesetas los 100 kilos, abastezca las fábricas de la Ciudad industrial, sin pagar 50 pesetas por los 100 kilos de trigo español.*»

No comprenem que això pugui estranyar-los tant. Nosaltres, en canvi, trobem que aquest *algo*, si encara no està inventat, s'hauria d'inventar.

Encara que ens haguessin de dir *fenicios* tota la vida.

Responsabilitats...

El diari *Pàtria*, bilingüe, i tirant a carlinot, que es publica a Manresa, en la seva edició del dia 21 d'agost, inseria el següent entrefilet, que atribueix malignament a Elisabeth Leseur:

«*Tota vida és una responsabilitat i nosaltres som culpables no sols del mal que fem sinó del que deixem de fer.*»

Després de llegir-lo ens sentim l'ànima compungida per la responsabilitat contreta amb l'incendi de Roma i el segrestament del fill de Lindbergh.

Les persones i els altres

Luz, de Madrid, explicava que en el llibre *Historia de la G.P.U.*, aquesta és acusada

«*...de haber ejecutado, desde 1917 a 1923, 1.760.065 personas, 25 obispos, 1.215 curas, 6.575 maestros, 8.800 doctores, 54.850 oficiales y un gran número de soldados, policías, funcionarios, intelectuales y miles de campesinos y obreros.*»

Segons el qual, queda demostrat que els bisbes, capellans, mestres, doctors, oficials, soldats, policies, intellectuals, obrers i camperols, no són persones.

Per altra banda, però, aquestes 1.760.065 persones, si no són bisbes, capellans, mestres, doctors, oficials, soldats, policies, intellectuals, obrers ni camperols, què deuen ésser?

Muñozsequisme

D'una darrera hora de *La Humanitat*, del primer de setembre, parlant del debut de l'Ortas:

«*...l'obra fou ben acollida pel nombrós públic que gairebé emplenava el teatre de la Rambla de Catalunya, el qual, sense arribar a les acostumades estracanades...*»

Si el públic ja fa les astracanades pel seu compte, és quan ja ho donem tot per perdut.

Enxufisme aquàtic

Mossèn Brunet, tot despotricant contra Ventura Gassol a *La Veu*, diu de la Conselleria de Cultura:

«*...que és encara la situació més forta de Catalunya, l'enxufe més ben soldat que ha conegut el país.*»

Un «enxufe», mossèn Brunet, si està soldat ja no és «enxufe».

D'un «enxufe» soldat, se'n diu una ficada de peus a la galleda.

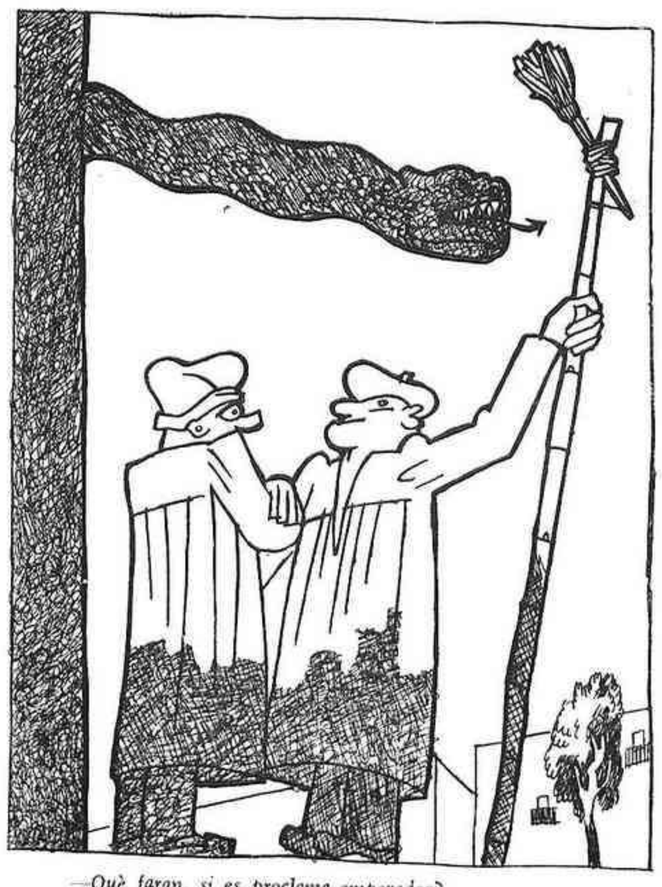

—*Què faran, si es proclama emperador?*
—*Declararan monument nacional totes les cuines que va emblanquinar!...*

Per haver ensenyat amb l'exemple

De *La Noche* de l'altre dimarts, referent a les festes del 150 aniversari de la fundació de Califòrnia per Fra Juníper Serra:

«*El señor Gassol en Palma. — Palma, 28. — Esta mañana llegó el consejero de Cultura, señor Gassol, para asistir al entierro de Fray Junípero Serra. Fué recibido por las personalidades más notables de la ciudad.*»

Hi ha números de *La Noche* que donen la sensació que han estat fets de cap a cap pel senyor Pichipom.

Com diu?

El *Full Oficial* de dilluns, parlant de l'Assemblea de Parlamentaris bascos i catalans, diu que quan aquests hagueren penetrat dintre de l'Ajuntament de Zumàrraga,

«*...fou impossible d'aturar l'enorme empenta de la multitud, i mentre els guàrdies, emprenyuts, es feien enrera, la manifestació avançava cap a l'Ajuntament.*»

Els guàrdies estaven *emprenyuts*?

No sabíem que es digués així, ara.

Els progressos de la N.R.A.

Amb aquest mateix títol, els diaris han fet públiques les modificacions que el president Roosevelt pensa introduir en aquest organisme nordamericà.

La primera modificació consisteix en apujar de més del doble el sou del general Johnson, administrador de la N.R.A.

Disposició que, segons tots els diaris que han donat aquestes notícies, «és interpretada en els cercles com una prova de confiança que el president ha volgut donar a l'administrador de la N.R.A.».

Voleu dir que és una prova de confiança?

I si no és, aquest Roosevelt trobem que es pren unes confiances...

El que, però, ens sembla un abús o una excentricitat a la nordamericana, és això que així que el general Johnson disfruti d'aquest augment de sou passi a ocupar... el Ministeri d'Economia!!

L'Associació de Mestres Pintors de Barcelona se'ns ha dirigit amb una atenta lletra, en la qual ens fa saber que «en un solt del nostre setmanari, precisament en la seva primera ratlla» — són paraules seves —, alludíem la seva entitat, segons ens diu, equivocadament, i ens prega «que ho tinguem en compte pel successiu».

Nosaltres, hem repassat la col·lecció dels *Bens* i no hi hem trobat tal allusió; què hi farem! la cua de palla es veu que té molts adeptes.

Parlàvem de la revista *Pintura*, «editada pel gremi de pintors decoradors, fabricants de pintures i esmalts i indústries per l'estil», i criticàvem la seva desgraciada orientació estètica.

Els senyors mestres pintors ens han enviat, per demostrar-nos que ens equivocàvem (!), un exemplar del seu *Butlletí*. Però el que ens han demostrat és que la seva portada, quant a mal gust i desorientació, no té d'envejar res a la que criticàvem de *Pintura*.

I ara que parlem de *Pintura*, el BE es pot apuntar un altre èxit: el segon número d'aquesta revista ha sortit ja amb una portada que, per dir que està molt bé, no hem de dir més que no té res a veure amb l'anterior. Felicitem des del fons del nostre humil cor els seus editors.

Tan de bo tinguéssim tant d'èxit amb els Mestres Pintors, perquè, el que és la portada de la seva revista, no és pas per acreditar-los gens ni mica.

T. S. i F. — Poqueta cosa.

Un admirador. — El tema s'ha fet vell.

Herbert H. — I l'altre què li va dir?

Radiador. — Aquestes coses tan acalorades: al *Papitu*.

Mistral. — Està bé, però és llarg. Ens hi farem a cops de picador.

A. W. Bleist. — Sí; allà es diu: Heil Hitler. Aquí, però, diem: ei! mestre!

A. Blons. — Ni mirar-lo. De cap al cove.

IMPRESOS COSTA, Nou de la Rambla, 45

(c) Ministerio de Cultura 2006

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Mendizàbal, 22